

KÖYE GELEN ÜÇ MİSAFİR

Atike Gözde Hoplar*

Kimsenin uğramadığı unutulmuş bir köy vardı. Irmakların azar azar aktığı, ağaçların meyve vermeye nazlandığı, otların yerli yersiz çıktığı, hayvanların çoğu zaman uğramadığı bir köydü. Köyde yaşayan aileler dışında buraya kimse gelmiyordu.

Unutulmuş köyde yeni bir gün başladı. Güneş doğdu.

Köyde yaşayan insanlar yeni güne mutsuz uyandılar.

Her zaman olduğu gibi güne başlamak, evden çıkmak istemiyorlardı.

Çünkü bu köyde hayat hep aynıydı.

İnsanların mutlu olabilecekleri, uğraşacakları, meşgul olacakları bir işleri yoktu.

İnsanlar boş boş oturur, çok çok üzülür, bol bol gezinirdi.

Yine insanların homurdanıp sızlandığı bir gün köye bir yabancı geldi.

Sırtında cepleri dolu bir yelek, elinde bir çanta, çantada çeşit çeşit eşya ile köyün meydanında durdu.

Köyün meydanında boş boş oturan insanlara:

"-Selamun aleyküm" dedi

"-Aleyküm esselam" dediler.

"Benim adım Recep. Ben bir çerçiciyim. Köy köy dolaşır cebimdeki ve çantamdaki ufak tefek ürünleri satırım. Uzak diyarlardan geliyorum. Çok uzun yollar gittim. Yoruldum. İzniniz olursa bu köyde bir ay kalıp, dinlenmek, kendimi toparlamak istiyorum." dedi.

"-Bu köyde mi?" dedi köylüler şaşkınlıkla.

Recep:

"-Evet" diye cevap verdi.

Köyde yaşayan insanlar duydukları karşısında oldukça şaşırıldı. Çünkü çok uzun zamandır hiç kimse bu köye misafir olmamış, misafir olmakta istememişti.

* gozdehplr@gmail.com

(Bu yazı, Young Academia ve Server Genç Hanımlar Derneği iş birliğinde Dr. Mustafa Orhan yönetiminde "Çocuk Edebiyatı Yazarlık Atölyesi" kapsamında üretilmiştir.)

Recep'te köyün kuraklığını, insanların mutsuzluğunu görünce şaşırıldı. Renksiz olan köy bu haliyle ne kadar sıkıcıydı. Recep evet cevabını verince köylüler onu köyün doğasının yemyeşil, tarla ve bahçelerinin verimli, insanların mutlu olduğu zamanlarda yaptırılan ve misafirlere ayrılan konuk evine yerleştirdiler.

O gece Recep düşündü.

Bir dere şırıltısının olmadığı, kuşların cıvılamadığı, yeşilin görünmediği bu köyde yaşamak çok zordu. Bir süre dinlenmek için kalacağı bu köyde boş boş durmak yerine güzellikler için uğraşmak, köyün daha güzel hale gelmesi için bir şeyler yapmak onu daha mutlu edecekti. Köyü eski güzel günlerine döndürebilmek için yardım etmek istediğini bütün köylülere anlatmalıydı. Sabah ilk iş meydana köylüleri topladı ve hepsine yanında bulunan tohum ve fideler ile köyü eski haline getirebileceklerini anlattı. Çantasında bulunan tohumlardan köylülere verdi. Bir kısmına fide teslim etti ve ne yapacaklarını anlattı.

Köylüler merak içinde "işe yarar mı acaba?" diye kendi aralarında konuşurken denemeden bilemeyeceklerini düşünüp kendilerini tarlada çalışırken buldular. Çoktan tohumları ekmeye, fideleri dikmeye başlamışlardı.

Önce herkes misafir Recep'in tarif ettiği şekilde bahçesinde bulunan toprağı karıştırmak ve havalandırmak için çapaladı. Tohumlarını toprağa ekti. Ekilen tohumlara ve dikilen fidelere, derelerde sızıntı halinde akan sulardan taşınarak can suyu verildi. Yol kenarlarına, sokak aralarına ağaç fideleri dikildi. Kurumuş ağaçlar kesildi. Köylü bu işten hiçbir sonuç elde edilemeyeceğini, bu köyde bir şeyin olmayacağını söyleyip duruyordu. Yine de bu misafir Recep'in yaptığı işten emin oluşu, güler yüzü ve tatlı dili karşısında dediklerine itiraz edemiyorlar, o ne derse yapıyorlardı. Böylece epey bir iş yapmışlardı ve ne yapacaklarını da öğrenmiş sayılırlardı. Tam işler bitti derken koca bir ay geçti gitti. Recep toparlandı, kendini dinlenmiş hissediyordu ve köyden ayrılma vakti geldi. Köylünün içini bir hüznün kapladı. Bir yandan Recep'in gidişine üzüldükleri bir yandan "bundan sonra ne yapacağız?" sorusu akıllarında dolanıp duruyordu. Güler yüzlü tatlı dilli Recep ile çalışmak, gayret etmek çok hoşlarına gitmişti.

Bir ay boyunca çalışılmıştı, epey bir fide dikilmiş, tohum ekilmişti ama köy hala aynı sayılırdı, gözle görülür ciddi bir yeşerme yoktu. Ağaçlar tek tük olan meyvelerini biraz daha büyütmüş, ekilen tohumlar toprağın içinden gökyüzüne doğru başlarını uzatmış, fideler köklenip toprağa tutunmuş boyları birazcık uzamıştı.

Recep'in gittiği günün ertesinde köylülerin bazıları dertlenip, üzülyordu acaba bir ay boşuna mı uğraştık şimdi ne olacak diye söyleniyordu ki akşamüzeri köye bir yabancı daha geldi.

Sırtında bir yelek, elinde bir değnek, çantasında çeşit çeşit eşya ile köyün meydanında durdu. Köyün meydanında oturan insanlara:

"-Selamun aleyküm" dedi

"-Aleyküm esselam" dediler.

"Benim adım Şaban. Ben bir sığır tüccarıyım. Köy köy dolaşır büyük baş hayvan alır satarım. Uzak diyarlardan geliyorum. Yoruldum. İzniniz olursa bu köyde bir ay kalıp, dinlenmek, kendimi toparlamak istiyorum." dedi.

Köylü Recep'ten alışkındı. Recep'in arkasından üzülen köylüler yeni gelen misafire çok sevindiler. Hemen köyde bulunan misafirlerin kaldığı konuk evine Şaban'ı yerleştirdiler.

Recep gideli dört gün olmuştu, Şaban köye ve köylüye alışmaya başlamıştı. Köylüler Recep'le yaşadıklarını yaptıklarını anlatmışlardı. Anlatılanlardan etkilenen Şaban, çevreyi gezdi ve gördüklerine inanamadı.

Recep ile ekilen tüm fidelerin susuzluktan boynu bükülmüştü. Başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Masmavi gökyüzünde bir tane bulut yoktu. Güneş parıl parıl parlıyordu. Yağmurun yağmayacağı belliydi. Şaban köylüye seslendi.

"-Yağmur yağmayacağına göre düzenli bir sulama başlatmalıyız" dedi. Verilen emek boşa gitmemeliydi.

Yanından geçtiği ırmağın suyu çok az akıyordu. Az akan su ile bütün köyü sulamak çok zaman alacaktı. Şaban düşünmeye başladı. " İrmağın az akan suyunu toplayabilecek büyük bir yalak olsa ne güzel iş görürdü" dedi. İşte o an çözümü buldu. Köylüye dönüp:

"- Etrafımızda bulunan taşlar ile azar azar akan ırmağın suyunun akışını kesecek bir set yapacağız. Böylece su biriktikçe beklemeden sulama yapabileceğiz" dedi. Azar azar bile olsa köylü Şaban ile ektikleri tohumları, diktikleri fideleri sulamayı başarmıştı.

Bir ay boyunca çalışılmıştı, epey bir fide ve tohum sulanmıştı. Köy artık aynı değildi, gözle görülür bir yeşillenme vardı. Ağaçlar tek tük olan meyvelerini iyice büyütmüş, ekilen tohumlar toprağın içinden gökyüzüne doğru iyice uzanmış tek tük çiçeklenme bile başlamıştı.

Fideler kökleriyle toprağa kuvvetlice sarılmış ve boylanmıştı.

Derken kocaaa bir ay geçti gitti. Şaban toparlandı, kendini dinlenmiş hissediyordu ve köyden ayrılma vakti geldi. Köylünün içini yine hüznü kapladı. Bir yandan Şaban'ın gidişine üzüldürken bir yandan "bundan sonra ne yapacağız?" sorusu akıllarında dolanıyordu. Şaban'ın gittiği günün ertesinde köylülerin bazıları yine üzüldüyordu iki ay boyunca gelen misafirlerimiz ile ne güzel uğraştık tam köyümüz güzelleşip bereketli hale gelmeye başlamıştı yine misafirimiz gitmek zorunda kaldı. Oysa ne çok sevmiştik Recep gibi Şaban'ı da diye söyleniyordu ki akşamüzeri köye bir yabancı daha geldi.

Sırtında bir yelek, elinde çanak çömlek, çantasında çeşit çeşit tarif ile köyün meydanında durdu.

Köyün meydanı bomboştu.

Tüm köylü aç, susuz bağ bahçesinde çalışıyordu.

Bahçelere doğru sakince ilerledi ve

"-Selamun aleyküm" dedi

"-Aleyküm esselam" dediler.

"Benim adım Ramazan. Ben bir aşçıyım. Köy köy dolaşır güzel yemekler yaparım. Uzak diyarlardan geliyorum. Yoruldum. İzniniz olursa bu köyde bir ay kalıp, dinlenmek, kendimi toparlamak istiyorum." dedi.

Köylü Şaban ile iyice alışmıştı misafire. Şaban'ın arkasından üzülen köylüler yeni gelen misafire çok sevindiler. Hemen köyde bulunan misafirlerin kaldığı konuk evine Ramazan'ı yerleştirdiler.

Şaban gideli bir gün olmuştu, Ramazan ise köyü ve köylüyü tanımaya çalışıyordu. Köylüler önce Recep'le günlerini nasıl geçirdiklerini daha sonra Şaban ile neler yaptıklarını anlatmışlardı. Anlatılanlardan etkilenen Ramazan köyün bu halini çok sevdi.

Dikilen fideler büyümüş, ekilen sebzeler çiçeklenmiş, ağaçların meyveleri kocaman olmuştu. Azar azar akan ırmak suyu biriktiği yeri küçük bir gölete çevirmişti. Kuş sesleri artık daha çok duyuluyordu.

Ramazan'ın gelişi ile köyü güzel kokular sardı. Köy iyice bereketlendi. Köylüler bütün gün aç susuz bahçelerde, tarlalarda çalışırken Ramazan ise yorulan köylülere her akşam güzel yemekler yapıyordu.

Köylü her gün azar azar ama sürekli olarak bahçesine bakmaya devam etti. Doğa kendini yeniledi. Çıkan otlar, sebzeler ve çiçeklerle köyün doğasının yemyeşil, tarla ve bahçelerinin

verimli, insanların mutlu olduğu zamanlar geri geldi. Vızıldayan arılar, rengârenk kelebekler uçuşmaya başladı. Yeşeren ağaçlar yağmur bulutlarını köye davet etti. Yağan yağmur köyde su sıkıntısını ortadan kaldırdı. Meyve dolu ağaçlar bir sürü kuşa yuva oldu. Derken koca bir ay geçti gitti. Ramazan toparlandı. Yine bir ayrılık zamanı geldi. Köylünün yüreği sızladı. Gözlerinden süzülen yaşlar ile çok alıştıkları misafirlerini istemeyerek uğurlamak zorundaydı.

Üç misafir gitti ama köylü onlardan öğrendikleri işleri asla bırakmadı. Bundan sonra hayatlarına çalışarak, üreterek ve şükrederek devam ettiler. Üç ayın sonunda köyde bir bayram havası vardı. İnsanlar neşe ve bolluk içinde çeşit çeşit canlı ile çeşit çeşit sebze ve meyve ile bu güzel köyde yaşamaya devam etti.